

כשירדה החשכה על מסלול המרוץ בגבעתיים, ושברי הכסאות נערמו — השמיעה המערכת כולה אנטה עמוקה של הקלה אינסופית. במשך ארבעה שבועות נעשתה כל העבודה הכרוכה בהכנת מסעל ספורטיבי כה גדול, דיברו, אכלו, שתו וחלמו חברי המערכת על אופנועים. המזכירות שקעה בים של גביעים ומדליות, ואילו דוש, הרגיל ליהנות מצרות הוולת ושליו עצמו, טוען שהתקשה להדגם בלילות, יהיה נאלץ לספור אופנועים...

הענין עצמו התחיל עוד לפני חמשה חדשים. באחת מישיבות המערכת התלונן עורך-הספורט על גורלו המר: חיי הספורט בארץ משעממים, מעט הענין שישנו מצטמצם כולו בענף אחד ויחיד (כדורגל), וגם ענף זה רדום עד בואה של קבוצה מחו"ל. אמר אחד הנוכחים, שמח לאידו של איש הספורט: אם אין לך על מה לכתוב, לך וארגן משהו שאפשר לכתוב עליו.

הרעיון דחף באוויר, וחזר אל שולחן המערכת. בעצם, מדוע לא? מיטב העתונים בתורל מארגנים מפעלי ספורט, מדוע חייבת כל הפעילות בארץ להתרכז בקומץ ארגונים מפלגתיים או מפלגתיים-למחצה, אשר השקפות-עולמם הדוגמטיות חשובות בעיניהם יותר מן הפעילות הספורטיבית?

אחרי דיון קצר הוחלט לערוך מרוץ אופנועים. מהותו לא הוגדרה בדיוק, והוטל על יהודה יען, האופנוען הבלונדי, לתפד הצעה ולבחור מסלול מתאים. עברו ימים, וכיום בהיר אחד התפרץ יהודה למערכת והכריז בקול חגיגי, כארכימדיס, הוקן בשעתו: מצאתי.

אפשר היה לקיים את המרוץ מיד, אולם בינתיים באה המכביה, ומארגניה ביקשו: אל יתחרה מפעל במפעל, המערכת לקחה את התכנית, ריכזה אותן בתיק ושמה אותו במגרה.

המכביה הלכה, ואתה גם עורך-הספורט הקודם. במקומו בא איתמר עילם ממושקף ודינאמי. רעיון המרוץ הלהיב אותו מיד. התיק יצא מן המגרה, התפקידים הולקו ונקבע אותו דבר נורא, שהטיל מאותו רגע את צלו על כל העוסקים במלאכה: התאריך. התאריך היה שליט כל יכול. הוא דירבן, דחף, המרוץ. תמיד היה נדמה שאי אפשר להספיק, שאי אפשר להכין גביע, להתקין את המסלול, לקבל את הציוד הדרוש. אלף פרטים קטנים — "סטפרים", קובעיימגן, דגליסימון — נראו כאבנינגגף, ששום אופנוע לא יעבור אותו.

המסנה הגדול בא כשניגש סרן רחב-זונה, רחב-פנים, רחב-כתיפיים ורחב-בחינה, אל חברי המערכת המודאגת שלגמו קפה ב"גינתי", והציג את עצמו כ"סלומון" אירי. אופנועים? שאל, כשכור אשר ריח הי"ש עולה באפו. "מצוין! מה כואב לכם?". אמרו לו: כואבים קובעים שאינם צחק ואמר: בסדר, מה עוד? אמרו לו: סטפרים. צחק ואמר: בסדר, מה עוד? אמרו לו: דגליסימון, וכו' וכו' וכו'.

נסתבר סלומון הוא (א) אופנוען ותיק, שעבר כבר כמה מאות אלפי ק"מ על אופנועו, (ב) אדם המכיר את הכל, ושהכל מכירים אותו, (ג) מכשף. מאז נשאו כתפני הרחבות של סלומון דבריהם. הוא לא נכשל גם בפרט אחד.

עוד בשיחה הראשונה הזכיר סלומון שם אחד: זליג רייכרט. רייכרט חי באוטו, המצויד בכמה אנטנות, ובדירה מלאה תמונות של אופנועים ובגביעים של אופנוענים. הוא הלחה האחרון לאופנועים — לפני 17 שנה. מלבד זה, הוא גם אב לילדה קטנה וחמודה. האליל אשר רייכרט זוכה לו הוא: בטחון.

רייכרט לא רצה שמישהו ימות במרוץ, הוא גם לא רצה שמישהו יפצע. אמנם, ברור לכל אדם הרושם את עצמו במרוץ אופנועים, כמו לחיל המצטרף ליחידה קרבית, שהוא מסכן את חייו. כל חברות הביטוח מסרבות לבטח את חייו של אופנוען-מרוץ. אולם רייכרט אמר: כל אשר אפשר לעשותו כדי למנוע מקרי אסון, חובה היא לעשותו. והוא עשה את זאת בעצמו.

משהתנשא רעש המנועים במגרש הוינוק ושרה-המשטרה, בליות מלכת-היוסי, תפסו את מקומם בשולחן הנשיאות, מינו כל האלילים הקודמים את מקומם לבוח-העליון החדש: הקהל.

המערכת, שרצתה להפוך את התחרות לתג-עממי, לא קבעה דמי כניסה לתחרות, (בניגוד למפעלים של עתונים אחרים, הופיע המרוץ בספרי החשבונות של "העולם הזה" בעמוד ההוצאות בלבד). כ-5000 חובבי-ספורט נלהבים מכל המוגים — החל מאופנוענים בעלי שערות-שיבה וזקנה בצעירי שכונת התקווה — התפרשו לאורך המסלול, והצטופפו בעיקר בין נקודות הוינוק וכלה בסיום ההתחרות עברה ההתלהבות את הגבולות, וגם תגבורת של המשטרה, הצופים ואנשי-הצבא לא יכלה להתגבר על ההתסרות הספונטנית. ברגע זה עזרו האופנוענים לעצמם: הם הקיפו במכוונותיהם את שולחן הנשיאות ובעזרת שועלי-שמשון, שצירו תומה חיה, איפשרו חלוקה סדירה של הפרסים (והנשיקות).

מלבד סלומון, שכתפיו ענודות-העלים שלטו במגרש והטילו את סחון על המוניהם, עמלו חמשה השופטים עמל מסרך ביותר, ובראשם עמד יששכר דניאל. בשעה שהחמשה המתחרים זנקו ברעש לעבר מעלה ההר, זנקו חמשה השופטים אל נקודת הסיום (בדרך קצרה יותר), כשבידיהם שעוניה-המרוץ. מכיון שההבדלים בזמנים היו בתחום 2 שניות ופחות, היתה דייקנותם של השופטים גורלית במרוץ זה. קור-רוחם, גם בשעה שהתרגשות הקהל הגיעה לשיאם, היה ערובה לאיכותו הספורטיבית של המרוץ.

הגיבורים האמתיים של היום לא התבלטו ביותר: היו אלה "שועלי שמשון", קומץ הבחורים, שהתעלו בשעתם מאלמוניות לדרגת הפלוגה המפורסמת ביותר בצבא. הם לבשו חליפות רגילות ורובם לא ענדו אפילו את הסמלים הגדולים של הפלוגה. ורק כשהיתה סכנה, כי התלהבות הקהל תפריע לסיום המרוץ, נוצרה שוב השרשרת האיתנה, ולרגע קט שוב עמדה המלוגה — כפלוגה.

ערב היתה המערכת אורחתם של השועלים (או להיפך, הדבר לא הובהר די צרכו, כי התחומים היו מטושטשים), יאו נפלו הקרבנות האמתיים של היום: בשעה 2 בלילה נישאו שועלים אחדים אל ביתם על גבות חבריהם.

אום-אל-פרג
אני מלאת התמרמרות על מאמרם על "אום-אל-פרג" ("העולם הזה" 683). מפני מה אתם חסים עליהם כל כך? מה טובה צומחת לנו מהם? האם יש לנו עודמי קרקע עזרים?

נירח לוי, תל-אביב.
אני מעריך מאד את מלחמתכם למען הצדק והאחרון בנינו ובין העם הערבי הי יושב בתוכנו.

ג. תלמיד, תל-אביב.
יתכן שלגבי הצדק המוחלט (אם ישנו דבר כזה) אין הנעשה באום-אל-פרג, כשר, אבל כיצד אפשר לדבר על צדק מוחלט בתקופה זו?

אליהו שרויטמן, סטודנט
בשעה שמצב היהודים באירופה היה דומה למצב הערבים בארץ, לא רצו היהודים ב"צדק בלתי מוחלט.

יפה עושה עונכם שיצא חוצץ נגד העוול. דוגמה למקרה זה מוצאים אנחנו ב"חברת חיועא" של ס. יזהר, וגם בספרו של ס. אלגריא "גדול זור הוא העולם" הן בבבית האינדיאנים. מדוע יודע עמנו להגיב בחריפות כזו בשעה שהמדובר ב"עמים זרים, אך מגסה להתעלם מן הצדק ברגע שהמדובר בשכנינו הערביים?

אליעזר אנגל, חיפה.
בתור איש-האדומה, הודעו עתי בקוראי על הטרנדיה של כפר ערבי זה, שתושביו נאחזים באהבה כה רבה באדמתם. לאחר שהקדשתם כבר שני מאמרים לנושא זה, מוטב שתשאירו את הסניגוריה עליהם בידי איתם החוגים שבדואי מיוצגים בכל-מחל-קוט התכונן למיניהם (שהקדישו את מיטב כוחותיהם למדינה דרלאומית עם ג'מל ח'ר סיני). ואז תתפנו לטרנדיה של אום-אל-פרג' היהודית על גדות הירדן — הכפר מנחמיה, שגם הוא קרוב לאותו תכנון — לטובת הסקטור הקיבוצי.

משה בן-צבי, מנחמיה.
תעמולת גיוס

מאיר שכנר מייצג לראובן בוס, שאין לו עבודה, להתיגיס ("העולם הזה" 683). האם הוא סבור שצבא הקבע הוא מקלט למחוסרי אמצעים? או לצבא שיתגייס ב"צורה זו.

טובה דומיניץ, תל-אביב.
השמצה

הצטערת צער רב שגם "העולם הזה" הצטרף למסע ההשמצה נגד הציונים הב"לליים. האמת היא שאין שתיקת הציונים הבלללים אחרי נצחון בבחירות קול ענות חלושה, כי מים שקטים חודרים עמוק עמוק.

אלי תבור, תל-אביב.
אחרי המכתבים המאשימים אותה בהשמצה אימפריאליסטית, שמחה המערכת שיש גם המאשימים אותה בהשמצה סוציאליסטית.

הגבר הוזך לעבודה
לוא קרא מקסים סלומון את "סונסת קרויצר" של טולסטוי, לא היה כותב את המאמר "הגבר הוזך לעבודה" ("העולם הזה" 682). אם האשה אינה יודעת להס' תדה, אין הבעל אשם. רוב הבעלים יודעים את הקושי בו נתקלת האשה (אני רק בן 15, ואיני בוגל).

עמנואל פוס, שכונת בורוכו.
מקסים הוא בן 28, והוא כן בעל.

אופנוע הפוך
"העולם הזה" (683) מראה את יהודה ענן רוכב על אופנוע, כשידו השמאלית על צנור הרלק. הואילו לא הפרסם באיזה

סוג מיוחד של אופנוע נמצא צנור הרלק בצד השמאלי?

משה שורץ, חיפה.
סוג האופנועים שעורך התצלומים של "ה" עולם הזה" הופך אותם (לצרכי העיתונות). אתם הולכים מחיל אל חיל. אחרי הש" עור הגאה לעם הסיני, אתם רוצים ללמד את מיודעינו האנגלים לכתוב מימין לשמאל (המילה "טריאומף" על האופנוע), ואת כל העולם התרבותי לכתוב מספרים באותו כיוון. אם סיסמתכם כניעה ללא תנאי: ענכו יא סג זא.

יעקב אורן, רמת-גן.
הכתוב הסיני
דחילכום, הסנינים שלכם יוצאים לי מן האף. **רות אורשטיין, תל-אביב.**
גם לנו.

זוהה את עצמך
ההתחרות אינה מוצדקת, כי כל הסכומים לזכות בפרס למצולם הגר קרוב למערכת. לפחות תנהיגו התחרות על בסיס של ק"מ לשעה, כלומר, המרחק מן הבית למערכת מחולק למספר השעות לאחר הופעת העתון. **זאב גרין, גבעתיים.**

ההצעה הועברה לעורך-הספורט. מדוע יגרע חלקם של החיפאים? אין הם מוותרים על זכותם.

חיפאי
נעשים סידורים לאפשר תחרויות כאלו גם מחוץ-לתל-אביב.

נערה משכונת
טעה מדור "האויבים" ("העולם הזה" 683) קופצים מן האוירון עם הינתן אור אדום, ולא עם הינתן אור ירוק. אגב, יוכבד קאשי שיכנעה 4 אושים, ולא 3. גם אותי שיכנעה שהיא מוכנה לזנוק מבלי שיהיה צורך לדחוף אותה.

צנחן, צ. ה. ל.
צנחן. שיכנע גם את עורך-הספורט. אני שים, שהיה ספקד מחלקת הפלמ"ח ולא היה מצוי, לדאבוננו, ליד צנחנים. החיכוך, האור האדום, הוא אות הוינוק.

תשבץ
פרסים רגילים ניתנים לפותרי התשבץ, ואילו הפעם היינו צריכים לפתור גם את ה... באורים. תשבץ מסוג זה תוכלו לש' לוח לתערוכה, בהתנדב עם, עם הכותרת: "ישוב ספר מופוני", מאת צייר מודרניסטי.

שמואל שפיומן ושלמה פרוכמניצקי, בת-גלים.
אנו חושדים במדפוס שהוא מבלבל את הבאורים כדי לחסל כל מתחרה בפתרון התשבצים.

תיקון: בגליון הקודם נדפס בקשר ל" בחירת מלכת-היופי לשנה זו, כי מרים ירון היא המלכה לשנת תשי"א. צ"ל תשי"ב.

ה ש ע ר

לנשיקה זו היתה לידה קשה. כשניגש מרדכי קריצמן, צבר, 28, לילד קרית-מוצקין, שהדביר ב-3.5 סוסי את 5 הסוסים של האחרים והגיע ראשון במרוץ, אל מרים ירון, מלכת היופי החמודה, היא הייסס אף רגע. הנשיקה יצאה לפרוע במהירות הבזק, מכלי שהיתה לצלמים (12 צלמי עתונות, 5 צלמי קולנוע) השתות להרים את מצלמותיהם.

התחננו הצלמים, חייכה המלכה, העיף המנצח מבט חוקר לעבר אחתו שעמדה בין הקהל — ובאה נשיקה מספר 2. הצלמים בכל זאת לא היו שבעי-רצון — משמש, שנסתה כבר לרדת, האירה את הצד הלא-נכון של הנשיקה (מסתבר שגם לנשיקות יש שני צדדים), וכך יצאה למועל נשיקה מספר 3, היא הנשיקה המוגשת בזה לקהל ע"י הצלם פרנק.

למנצח לא היתה שהות רבה לשקוע בחלומות: אשתו, שגמרה באמר בנפשה כי שום מלכת-יופי לא תעמידה בצל, נגלה את בעלה והצמידה לפיו נשיקה תקיפה. והמנשקת האחרונה היא המנשקת.